

Ο Τειρεσίας στα νιάτα του
βγήκε να κυνηγήσει στον
Κιθαιρώνα.

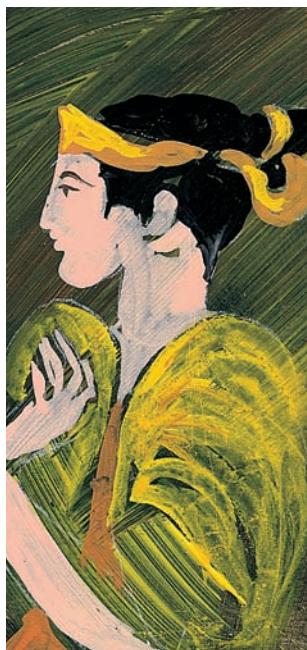
Περπατούσε σ' ένα μονοπάτι, όταν μπροστά
στα πόδια του πετάχτηκαν δυο φίδια αγκαλιασμένα.
Με το ξύλο που κρατούσε τα κοπάνησε μια, δυο,
τρεις και ξαφνικά έγινε κάτι πολύ περίεργο.
Εξαφανίστηκαν τα γένια του, μάκρυναν τα μαλλιά
του και μέσα σε δυο λεπτά μεταμορφώθηκε
σε γυναίκα! Τα φίδια ήταν μαγεμένα.

Τι να κάνει, το πήρε απόφαση και φόρεσε
φουστάνια. Συνήθισε και άρχισε να του αρέσει.
Πέρασαν επτά χρόνια, όταν μια μέρα, εκεί που
μάζεψε χόρτα, βλέπει ξανά μπροστά του τα δυο φίδια.
Αφήνει το μαχαίρι, αρπάζει ένα ξύλο και τους δίνει
μια, δυο και στην τρίτη έγινε ξανά άντρας!

Αυτά του τα καμώματα μαθεύτηκαν στον Όλυμπο.
Έτσι, όταν ο Δίας και η Ήρα κάποτε μάλωσαν
για το ποιος χαίρεται τη ζωή του πιο πολύ,
ο άντρας ή η γυναίκα, ρώτησαν τον Τειρεσία,
που είχε ζήσει και τα δύο, να πει ποιος είχε δίκιο.
— Η γυναίκα, είπε χωρίς κανένα δισταγμό ο Τειρεσίας.

Η Ήρα θύμωσε πολύ και του είπε:
— Δεν ξέρεις τι λες. Δε βλέπεις τι τραβάνε
οι γυναίκες; Είσαι τυφλός!

Αυτό παρεξηγήθηκε. Ακούστηκε σαν διαταγή
και ο ταλαίπωρος ο Τειρεσίας έχασε μεμιάς το φως του.
Ό,τι γίνεται στον Όλυμπο, δεν ξεγίνεται.
Ο Δίας, για να τον παρηγορήσει, του έδωσε το χάρισμα
να βλέπει ξεκάθαρα μέσα στο σκοτάδι τα μέλλοντα.
Έγινε ο πιο διάσημος προφήτης.
Ακόμα κι όταν πέθανε, μάντευε απ' τον Κάτω Κόσμο,
αν κάποιος του το ζητούσε.

Ο Λάιος έγινε βασιλιάς της Θήβας όταν ήταν πολύ μικρό παιδί, γιατί πέθανε ξαφνικά ο πατέρας του και τον διαδέχτηκε.

Μεγάλωσε και παντρεύτηκε την Ιοκάστη.

Όμως δεν έκαναν παιδιά και είχαν μεγάλη στεναχώρια.

Ο Λάιος αποφάσισε να πάει στο μαντείο των Δελφών να του δώσουν μια συμβουλή ή να του εξηγήσουν τι φταίει για αυτή την ατυχία.

«Κάτσε ήσυχος και μη γυρεύεις να βάλεις μπελάδες στο κεφάλι σου. Εδώ βλέπουμε ότι, αν αποκτήσεις παιδί, θα φέρει συμφορά στη Θήβα και εσύ θα βρεις τον θάνατο απ' του παιδιού σου τα χέρια» του είπε το μαντείο.

Οι μοίρες τα 'φεραν μετά από κάμποσο καιρό να αποκτήσουν η Ιοκάστη και ο Λάιος ένα αγόρι. Η μάνα είχε μεγάλη χαρά, αλλά ο πατέρας σκεφτόταν τον χρησμό και δεν ησύχαζε. Η ζωή του έγινε μαρτύριο, ώσπου αποφάσισε να το ξεφορτωθεί.

Βράδυ το πήρε κοιμισμένο απ' την κούνια του και το έδωσε σε έναν πιστό του υπηρέτη.

— Να το πας στο δάσος, εκεί ψηλά στον Κιθαιρώνα. Άφησέ το εκεί στην τύχη του και μιλιά σε κανέναν, γιατί αλίμονό σου.

Δεν του πήγαινε η καρδιά να παρατήsei το μωρό
μόνο του μέσα στο άγριο δάσος ο καλός υπηρέτης.
Κόντευε πια να ξημερώσει, όταν βρέθηκε μπροστά
σε κάτι άντρες που κοιμόντουσαν βαθιά,
πλάι σε μια φωτιά. Κοντά τους ήταν δεμένα
πολλά ωραία άλογα.

Ήταν ιπποκόμοι του βασιλιά της Κορίνθου,
που είχαν φέρει στο βουνό τα άλογα για βοσκή.
Πλησίασε και άφησε το παιδί στα πόδια τους.

Ξημέρωσε, κι αυτό άρχισε να κλαίει.
Τι να κάνουν οι άνθρωποι του βασιλιά, το μάζεψαν
και το 'φεραν στο παλάτι.

Μεγάλη ευχαρίστηση για τον βασιλιά Πόλυβο
και τη γυναίκα του, που ήταν άτεκνοι.
Το ονόμασαν Οιδίποδα και το μεγάλωσαν
σαν δικό τους.

Έγινε ωραίο παλικάρι και ζωηρό.
Μπλέχτηκε σε έναν καβγά, παλεύοντας έριξε
τον αντίπαλο κάτω και τον κρατούσε ακίνητο στο χώμα.
Τότε αυτός του πέταξε σαν φίδι το δηλητήριο.
— Δεν είσαι γιος του βασιλιά, του είπε,
ούτε ξέρουμε από πού σε φέρανε!

